

ВПЛИВ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ НА КОМУНІКАЦІЮ ВЛАДИ

Різні елементи політичної культури мають неоднаковий ступінь стійкості й функціональної значущості й при цьому знаходяться в певній підпорядкованості. Маючи це на увазі, У. Розенбаум виокремлює компоненти політичної культури, які впливають на комунікацію. Це орієнтації щодо урядових структур; орієнтації відносно інших політичних систем; орієнтації щодо власної політичної діяльності [696, с. 6–7]. Перша група включає оцінку основних владних інститутів, їх символів та «відповідь» на них тощо.

Сьогодні українські громадяни звертаються до різноманітних культурних орієнтирів, цінностей, стереотипів, стандартів, які намагаються імплантувати в сферу політики. Таке масове перенесення людьми своїх загально соціальних орієнтацій у політичну сферу породжує виняткову складність, строкатість мотивацій, форм участі, а, отже, й способів комунікації. Люди, які керуються індивідуальною логікою щодо влади, цілком не задовольняються доктринальними схемами дійсності, а інформацією про реакції, оцінки влади. Їх вабить не боротьба з ворожими ідеями, а інформація, що дозволяє пристосовуватися до позицій влади з метою задоволення своїх індивідуальних цілей. Інформація, що дає можливість пристосуватися до такої динаміки позицій, стає набагато привабливішою, ніж пояснення всієї панорами подій. І не випадково за таких умов «найбільший інтерес викликає обмін інформацією, що легше за мислення, простіше, доступніше, привабливіше» [64, с. 170].

Нова інформаційно-політична культура і створена таким способом система організації комунікації влади і громадян відображає нові досягнення комунікативної реальності. Медіа-політичні мережі, що формуються, через свою принципову антигегемоністичність і наростання індивідуалізації технотелемедіумів перетворюють людей у громадян інформаційно доступного світу. Відповідно, політика і політична культура трансформуються в медіа-явище, задаючи організації владну форму, яку можна вивчати як інфократію. В її межах регулювальний потенціал і засоби здійснення державної влади генетично обумовлені характером комунікації влади і громадян, політична участь яких ініціюється культурними формами [169].

Таким чином, в плані особливостей політичної культури українського суспільства, досить вдалим є приклад політичної комунікації в розвинених

країнах, де президент не може запровадити жодну ініціативу, якщо за цим не стоїть консенсус суспільства, тобто політик здійснює такі заходи і кроки, які потрібні і підтримані суспільством.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Брудный А. А. О публичной коммуникации [Текст] / А. А. Брудный // Методологические проблемы социальной психологии. — М. : Наука, 1975. — С. 165–182.

2. Денисюк С. Г. Політична комунікація в просторі політичної культури: діалектика взаємозв'язку [Текст] / С. Г. Денисюк // Нова парадигма : журнал наукових праць / голов. ред. В. П. Бех. — Вип. 92. — К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2010. — С. 62–72.

3. Rozenbaum W. Political Culture [Text] / Rozenbaum W. — New York : Random House, 1975. — 180 p.